

Arrest

nr. 81 584 van 23 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 8 november 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 17 januari 2012 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing, houdende de ongegrondheid van verzoeksters aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Dit is de bestreden beslissing

“Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het verslag van de arts-adviseur van 12/12/20]] (zie gesloten omslag) blijkt dat betrokkene lijdt aan een medische problematiek die, hoewel deze kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn/haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in het herkomstland Irak. Betrokkene kan reizen, er blijkt geen actuele medische noodzaak tot mantelzorg.

Dit alles in overweging genomen bestaat er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer in Irak. Gezien de nodige medische behandeling (en opvolging) beschikbaar en toegankelijk zijn in Irak, dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden

Derhalve:

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/183/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gezien de asielprocedure van betrokkene nog lopende is, verzoek ik u het attest van immatriculatie dat aan betrokkene werd afgegeven verder te verlengen tot nadere berichtgeving over de asielprocedure.

Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister en terug in het Wachtregister in te schrijven."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"SCHENDING VAN ARTIKEL 9 TER VAN DE VREEMDELINGENWET; SCHENDING VAN ARTIKEL 62 VAN DE WET BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, DD. 15 DECEMBER 1980, B.S. 31 DECEMBER 1980 (AFGEKORT VREEMDELINGENWET); SCHENDING VAN ARTIKEL 3 E.V.R.M.; SCHENDING VAN HET ALGEMEEN BEGINSEL VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT. De verwerende partij erkent dat de verzoekende partij lijdt aan een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt (stukken 1 en 3). De verwerende partij stelt echter verkeerdelijk dat de behandeling en de opvolging beschikbaar én toegankelijk zou zijn voor de verzoekende partij in Irak. In het verslag van de arts-attaché wordt verwezen naar informatie waaruit zou moeten afgeleid worden dat de verzoekende partij een behandeling en opvolging zou kunnen krijgen in haar land van afkomst. De informatie naar dewelke verwezen wordt, werd opgevraagd bij de verwerende partij (stuk 4). Er dient echter vastgesteld te worden dat de aangewende informatie irrelevant is, aangezien de informatie werd gegeven naar aanleiding van een vraag gesteld aangaande een mannelijke patiënt afkomstig uit het Noorden van Irak, Koerdistan. De verzoekende partij is afkomstig uit Babel, Centraal-Irak. Gelet op de heel verschillende situatie, niet alleen op vlak van gezondheidszorgen, maar tevens op vlak van veiligheid, in het Noorden van Irak en Centraal-Irak, is informatie met betrekking tot het Noorden van Irak niet automatisch van toepassing op de regio Centraal Irak. Evenmin kan verwacht worden van de verzoekende vrouw, een alleenstaande vrouw met drie jonge kinderen, dat zij op regelmatige basis afreist naar Noord-Irak teneinde behandeling van een psychiater en haar medicatie te kunnen krijgen. Met betrekking tot de informatie aangaande de vermeende toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst die verstrekt wordt in de bestreden beslissing genomen ten aanzien van de verzoekende partij, dient gewezen te worden op de belangrijke tegenstrijdigheden met de informatie die in de aanvraag tot regularisatie omwille van medische redenen werd aangebracht. (...)Uit deze informatie kunnen we betreffende de gezondheidszorg het volgende afleiden:

1) In publieke ziekenhuizen zijn de wachttijden uitermate lang;

2) In publieke ziekenhuizen is er vaak een tekort aan medicijnen;

3) In publieke ziekenhuizen is er twijfel over de degelijkheid van de behandeling;

4) Er is een ernstig gebrek aan gespecialiseerde artsen;

5) In private ziekenhuizen ligt de kostprijs hoog;

De verwerende partij gaat nogal kort door de bocht door te stellen dat de verzoekende partij niet arbeidsongeschikt is en aldus zelf kan instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. De verwerende partij verliest uit het oog dat de werkloosheidsgraad in Irak uitermate hoog is, hetgeen de toegang tot de arbeidsmarkt bemoeilijkt. In een bron die tevens door de verwerende partij

werd geraadpleegd, lezen we het volgende: (...).De verwerende partij heeft deze informatie genegeerd. Daarboven komt dat de verzoekende partij een alleenstaande jonge vrouw is, waardoor haar mogelijkheden en kansen op tewerkstelling nog lager liggen dan de mannelijke Iraakse bevolking. (...)Rekening houdende met alle in zake zijnde elementen (hoge werkloosheidsgraad, alleenstaande vrouw met drie kinderen en een zwakke gezondheid) is het weinig waarschijnlijk dat de verzoekende partij een tewerkstelling zal vinden teneinde een inkomen te verwerven. Theoretische modellen en doelstellingen mogen mooi ogen, doch dient in casu niet de theorie beoordeeld te worden, doch wel de omzetting daarvan in de praktijk. Voordien heeft uw Raad het volgende beslist: (...) Bovendien kan ook het arrest M.S.S. tegen België en Griekenland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vermeld worden. Dit arrest stelt dat, indien 'reliable sources' getuigen van practices resorted to or tolerated by the authorities which are manifestly contrary to the principles of the Convention', de nationale autoriteiten zich niet zonder meer kunnen beroepen op het vertrouwensbeginsel ten opzichte van de andere lidstaat. In concreto dient de Dienst Vreemdelingenzaken na te gaan hoe een andere lidstaat zijn internationale verplichtingen en de EU-richtlijnen in de praktijk brengt en individuele garanties eisen. Naar analogie kan dit arrest toegepast worden voor wat betreft de verantwoordelijkheid van de Dienst Vreemdelingenzaken bij de beoordeling van de vraag of iemand op een efficiënte manier de noodzakelijke gezondheidszorgen in land van herkomst zal kunnen krijgen. De informatie die wordt ingeroepen betreffende de gezondheidszorg in Irak, betreffende de zogenaamde beschikbaarheid en toegankelijkheid, zijn tegenstrijdig en onvoldoende, zodat niet geconcludeerd kan worden dat de verzoekende partij, bij een gedwongen terugkeer naar Irak, geen reëel risico zou lopen op een schending van artikel 3 E.V.R.M. De verwerende partij gebruikt gefragmenteerde informatie. De verwerende partij leest en neemt enkel hetgeen in overweging die in zijn voordeel pleit. Een dergelijke werkmethode is onaanvaardbaar in een dossier zoals het voorliggende. Een dergelijke werkmethode schendt het principe van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht. De overwegingen in de bestreden beslissing zijn bij gevolg onvoldoende. De verplichting tot materiële motivering is geschonden. Gelet op het feit dat in het land van herkomst, Irak, geen adequate behandeling beschikbaar is, toegankelijk voor eenieder, is er een reëel risico op schending van artikel 3 E.V.R.M. bij een gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar haar land van herkomst."

2.2. De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Verzoekster betoogt dat de ambtenaar-geneesheer onterecht zou hebben geoordeeld dat de noodzakelijke zorgen in het land van herkomst beschikbaar én toegankelijk zijn. Dienaangaande verwijst verzoekster naar de heel verschillende situaties in het Noorden van Irak en in Centraal Irak. Tevens beroept verzoekster zich op de tegenstrijdigheden van de bestreden beslissing met betrekking tot de informatie die door haar bij de aanvraag tot verblijfsmachtiging werd aangebracht.

Verzoekster beperkt zich tot het uiten van algemene beschouwingen, zonder in concreto aan te tonen waar de beslissing volgens haar onredelijk zou zijn en zonder enig stuk aan te brengen tot staving van haar beweringen, dat de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer en de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie. Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet gelden voor Centraal Irak. Het loutere feit dat verzoekster algemene artikelen heeft voorgelegd, waaruit verzoekster zelf afleidt dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en

op die grond moet worden gemachtigd tot verblijf, maakt uiteraard niet dat de aanvraag zonder meer gegronnd dient te worden verklaard.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door verzoekster geen actuele aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en dit gelet op het gegeven dat er in Irak behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is, terwijl verzoekster ook kan reizen naar dit land. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met de medische verslagen die verzoekster heeft voorgelegd.

Gelet op het feit dat de ambtenaar-geneesheer adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Irak, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen.

Aangaande de verwijzing naar het reisadvies merkt de Raad op dat een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoekster. De reisadviezen waarnaar verzoekster verwijst, zijn irrelevant daar het niet slaat op verzoeksters concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken gebied.

Verzoekster betoogt voorts dat de ambtenaar-geneesheer kort door de bocht gaat, door te stellen dat niet is aangetoond dat verzoekster ten gevolge van een arbeidsongeschiktheid niet zelf zou kunnen instaan voor de eventuele kosten van de behandeling. Dienaangaande verwijst verzoekster naar de hoge werkloosheidsgraad in Irak.

De Raad merkt op dat verzoekster met haar vage beschouwingen niet aannemelijk maakt dat zij zelf kansloos zou zijn op de arbeidsmarkt in het land van herkomst. Het loutere feit dat de werkloosheidsgraad in Irak hoog is, doet geen afbreuk aan de overwegingen van de bestreden beslissing.

Verzoekster verwijst naar algemene verslagen, doch laat na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing onredelijk is.

De verwijzing naar het arrest van 2 mei 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet dienstig, omdat verzoekster in gebreke blijft om aan te tonen dat zij zich in een gelijkaardige situatie bevindt. Het loutere feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het verleden heeft besloten dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze tot een beslissing is gekomen, impliceert niet dat dit in casu eveneens het geval zou zijn.

Verzoekster voert voorts aan dat het arrest MSS van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens naar analogie zou kunnen toegepast worden op verzoeksters situatie.

De Raad verwijst andermaal naar het advies van de ambtenaar-geneesheer waaruit duidelijk blijkt dat de door verzoekster naar voor gebrachte medische stukken zeer grondig werden onderzocht, en waaruit blijkt dat de toestand in Irak zorgvuldig werd nagegaan.

Verzoekster werpt tot slot de schending op van artikel 3 EVRM. De kritiek van verzoekster komt er in wezen op neer dat artikel 3 EVRM zou zijn geschonden doordat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd afgewezen als ongegrond.

De Raad verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. In de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principiearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 3 0240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ('a very exceptional case'),

wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote Kamer, N. vs Verenigd Koninkrijk, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM. Grote Kamer. 27 mei 2008. N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wat ook herhaald bevestigd werd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Uit de supra geciteerde rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, kan verder worden afgeleid dat verzoeker in iedere hypothese eventuele medische elementen kan doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten maakt geen schending uit van artikel 3 van het EVRM.

In casu merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing een schending van artikel 3 EVRM tot gevolg kan hebben. In casu geeft verzoekster niet aan wat de uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zijn die pleiten tegen de bestreden beslissing, niet in het minst nu verzoekster ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt. De verzoekende partij heeft geen gegevens aangebracht die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling. Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC